

Kapitola I

Model variant

První kapitola obsahuje teoretický úvod do transurfingu neboli ovlivňování reality. Koncepční základ transurfingu tkví v modelu variant, který znázorňuje zcela nový pohled na uspořádání našeho světa. Člověk netuší, že to, co si přeje, nemusí dobývat, nýbrž že to může zkrátka dostat. Jak je to možné?

Šelest ranních hvězd

Probudil mě štěkot psa od sousedů. Odporné stvoření, vždycky mě vzbudí. Jak jen ho nenávidím! Proč mě musí budit právě zvuky, které vydává ten ošklivý tvor? Musím se projít, uklidnit se a nějak odvést myšlenky od nutkavého přání podpálit sousedům dům. Jaký pejsek, takoví páníčci. Neustále se mi do života vkrádají všelijací hadi a snaží se mě dostat. Nervózně se oblékám. Zase se mi někam zatoulaly pantofle. Kdepak jste, vynalézaví podvratáci? Najdu vás – a zahodím!

Na ulici panovala mlha a vlhko. Šel jsem po kluzké cestičce ponurým lesem. Skoro všechno listí již opadlo, a odkryto tak šedé kmeny polomrtvých stromů. Proč žiji uprostřed tohoto chmurného močálu? Vytáhnu cigaretu. Vlastně se mi nechce kouřit, ale starý zvyk říká, že musím. Musím? Odkdy se pro mě stala cigareta povinností? Pravda, kouřit po ránu na lačný žaludek je docela odporné. To dříve, ve veselé společnosti, přinášela cigareta potěšení a zároveň představovala jakýsi symbol módy, svobody, stylu. Ale svátky končí a začínají deštivé šedivé dny s kalužemi trpkých problémů. A každičký problém několikrát zakousnete cigaretou a doslova si říkáte: Teď si zakouřím, odpočinu si a znovu se ponořím do té nudné rutiny.

Do očí mi vnikl kouř z cigarety, takže jsem si je na chvíli zakryl rukama jako ukřivděný chlapec. Jak jen se všechno omrzí. Když vtom se, jakoby na potvrzení mých myšlenek, zákeřně zohnula větévka břízy a bolestivě mě udeřila do tváře. Potvora! V zuřivosti jsem ji zlomil a mrsknul jí stranou. Zůstala viset na stromě a začala se rozhoupávat a poskakovat jako paňáca, jako by demonstrovala veškerou mou bezmocnost cokoli na tomto světě změnit. Teskně jsem se ubíral dále.

Pokaždé, když jsem se pokoušel se světem bojovat, se mi zpočátku poddával, povzbuzoval mě, ale potom mi dal pěkně do nosu. To jen ve filmu hrdinové směřují k cíli, zatímco za sebou zanechávají spoušť. Ve skutečnosti tomu bývá jinak. Život se podobá ruletě. Nejprve člověk vyhraje jednou, pak podruhé i potřetí. Považuje se již za vítěze a zdá se, že celý svět strčí

do kapsy, ovšem v konečném součtu se vždy krčí v poli poražených. Člověk je jen sváteční husou, kterou vykrmují, aby se pak mohla upéct a sníst za zvuků veselé hudby a smíchu. Zmýlil jste se, pane, to není váš svátek. Spletl jste se...

Zatímco jsem se topil v těchto neveselých myšlenkách, došel jsem až k moři. Drobné vlnky zlostně okusovaly písčiny břeh. Moře na mě nepřívětivě válo studenou vlhkost. Vykrmení racci se lenivě procházeli po břehu a klovali do jakési hniloby. Z jejich očí zelo chladné černé prázdno. Jako by se v nich odrážel celý svět, který mě obklopuje, tak chladný a nepřátelský.

Nějaký bezdomovec sbíral na pláži prázdné lahve. Kdybys tak odsud zmizel, někam do bažin, chci zůstat o samotě. Ne, vypadá to, že se ubírá mým směrem – opravdu, bude loudit. Snad bude lepší, když se vrátím domů. Nikde nemám stání. Úplně jsem se vyčerpal. Únava mě neustále pronásleduje, dokonce i když odpočívám. Žiji, jako bych si odpykával trest ve vězení. Připadá mi, že se každou chvíli musí všechno změnit, že odstartuje nová etapa a tehdy se stanu jiným a budu se moci radovat ze života. Ale to vše přijde v budoucnosti. Do té doby mě čekají jen stále tytéž malomyslné galeje. Trpělivě čekám, ale budoucnost nějak nezačíná. Nyní jako obvykle sním snídani bez chuti a vypravím se do fádní práce, kde ze sebe opět budu potit výsledky, jež jsou sice pro kohosi potřeba, nikoli však pro mě. Ještě jeden den zatěžujícího a nesmyslného života...

Probudil mě šelest ranních hvězd. Co se mi to zdálo za tesklivý sen? Jako by se mi vrátil jistý útržek dřívějšího života. Jsem rád, že to byl jen sen. S úlevou jsem se protáhl, jako to dělá můj kocour. To je celý on, lenoch, leží, rozvaluje se a jen ušima dává najevo, že si je mé přítomnosti vědom. Vstávej, vousatý čumáčku. Půjdeš se mnou na procházku? Objednal jsem si slunečný den a vydal se k moři.

Pěšinka vedla lesem a šelest ranních hvězd se postupně rozplýval v různohlasém sboru ptačího národa. Kdosi v křovisku se obzvláště činil: „Čiřík! Čiřík!“ Tady jej máme, nezbedu. Malý opeřený chomáčku, jak dokážeš tak hlasitě vřeštět? Kupodivu mě nikdy dříve nenapadlo, že přestože všichni ptáci mají veskrze různorodé hlasy, nepůsobí ani jeden z nich v rámci ostatního sboru disonantně, takže se k našim uším

nesou vždy tak ladné symfonie, jež by nedokázal předvést žádný mistrovský orchestr.

Slunce protáhlo své paprsky mezi stromy. Toto divukrásné nasvícení oživilo hloubku a sytost barev, čímž přeměnilo les v kouzelný hologram. Cestička mě spolehlivě dovedla k moři. Smaragdové vlny si tiše šeptaly s teplým větrem. Břeh se zdál nekonečný a prázdný, ale já jsem vnímal jen pohodu a klid, jako by přelidněný svět vymezil tento tichý koutek speciálně pro mě. Někdo považuje okolní prostor za iluzi, již si sami vytváříme. Jenže mně nestačí utvrzovat se v tom, že veškerá krása, která nás obklopuje, je jen produktem mého vnímání.

Ještě pod zdrcujícím dojmem ze snu jsem si začal vybavovat svůj dřívější život, který byl skutečně právě tak žalostný a bezútěšný. Velmi často jsem se stejně jako mnozí další pokoušel žádat od tohoto světa to, co mi jakoby přináležel. Svět reagoval tím, že se ode mě odvracel. Rádcové, zmoudřelí zkušenostmi, mě poučovali, že svět se jen tak nepodvolí, že je třeba si jej podmanit. Tehdy jsem se s ním snažil bojovat, ale ničeho jsem nedosáhl, jen jsem se připravoval o energii. I pro tento případ měli rádcí připravenou odpověď: To ty jsi ten špatný, nejdřív se musíš sám změnit a teprve pak žádej něco od světa. Pokoušel jsem se prát sám se sebou, ale ukázalo se, že je to ještě horší.

Až se mi jednou zdál sen, v němž jako bych se ocitnul v přírodní rezervaci. Obklopovala mě nevylicitelná nádhera. Procházel jsem se a obdivoval jsem tu veškerou krásu. Vtom se objevil nabručený stařík s šedivým plnovousem – jak jsem pochopil, šlo o strážce rezervace. Mlčky mě začal pozorovat. Obrátil jsem se k němu, ale sotva jsem stačil otevřít ústa, prudce mě zarazil. Chladným tónem mi oznámil, že si nepřeje nic slyšet, že už jej unavují vrtošiví a chamtiví návštěvníci, kteří jsou věčně nespokojení, ustavičně něco potřebují, jsou hluchí a zanechávají po sobě hory odpadků. S pochopením jsem přikývl a vyrazil jsem dál.

Jedinečná příroda v rezervaci mě ohromila. Proč už jsem se tam nepodíval dříve? Jako očarovaný jsem kráčel bez předem daného cíle a rozhlížel se kolem. Připadalo mi zcela nemožné, abych nějakými slovy vyjádřil a popsal dokonalost

přírody, jež mě obklopovala; v hlavě jsem měl jakési nadšené prázdno.

Zanedlouho se přede mnou znovu objevil strážce. Přísný výraz v obličejí poněkud změkkl. Naznačil mi, abych jej následoval. Vystoupali jsme na vrcholek zeleného pahorku, odkud se nám otevřel pohled na údolí udivující krásy. Rozkládala se tam jakási osada. Domečky jako z hračkářství se utápěly v zeleni a květech, jako by šlo o ilustraci k pohádkovému příběhu. Člověk by se na celý obrázek mohl dívat s dojetím, jen kdyby nevypadal tak nějak neskutečně. Pojal jsem podezření, že něco takového se může objevit pouze ve snu. Tázavě jsem na strážce pohlédl, ale on se jen usmál pod vousy, jako by chtěl říci: Však ještě uvidíš!

Teprve až když jsme scházeli do údolí, začal jsem si uvědomovat, že si nedokážu vzpomenout, jak jsem se do rezervace dostal. Chtěl jsem od staříka získat aspoň nějaké vysvětlení. Když jsem prohlásil, že ti šťastlivci, kteří si mohou dovolit žít uprostřed takové krásy, se nemají špatně, zřejmě jsem z úst vypustil značně neobratnou poznámku. On totiž podrážděně odpověděl: „A kdo ti brání, abys k nim patřil?“

Spustil jsem ohranou písničku o tom, že ne každý se narodí v přepychu a že nikdo nemůže poroučet svému osudu. Strážce nechal má slova bez povšimnutí a řekl: „A v tom to je, každý člověk má volnost vybrat si *jakýkoli* osud. Jediná svoboda, kterou disponujeme, je svoboda volby. Každý si může vybrat vše, co si přeje.“

Tento názor do mých představ o životě nijak nezapadal, takže jsem začal protestovat. Ale strážce to již nechtěl poslouchat. „Hlupáku! Máš právo vybírat si, ale nevyužíváš jej. Zkrátka nechápeš, co výraz *vybírat* znamená.“ „Samé blábolý,“ nevzdával jsem se, „jak bych si jen mohl vybírat cokoli, co chci? Jen si pomyslete, že by na světě bylo vše dovoleno.“ Vtom jsem si uvědomil, že celá eskapáda je pouhým snem. Zarážilo mě to, neboť jsem nevěděl, jak se mám v takové podivné situaci chovat.

Pokud mě paměť neklame, naznačil jsem starci, že ve snu, jakož koneckonců i ve skutečnosti, se člověk může dopouštět různých hloupostí, a v tom by tedy měla spočívat jeho svoboda. Ale jak se dalo čekat, strážce se nijak nedotkla ani tato

poznámka, ba naopak se rozesmál. Jakmile jsem si uvědomil totální nesmyslnost situace (Proč jsem se nechal vtáhnout do diskuze s osobou ze svého snu?), začal jsem se rozmyšlet, zda by nebylo lepší, kdybych se probudil. Stařec jako by mé úvahy uhádl: „Tak to by stačilo, nemáme času nazbyt,“ prohlásil. „Nečekal jsem, že mi pošlou takového hlupáka. Ale přesto musím své poslání dokončit.“

Začal jsem se ho vyptávat, o jaký úkol se jedná a kdo jsou oni neznámí, kteří stojí za mým vysláním. Mé otázky sice ignoroval, zato mi však položil jednu svou, jak se mi tehdy zdálo, hloupou hádanku. „*Každý člověk může dosáhnout svobody, která mu umožní vybírat si vše, čeho se mu zachce. Mám pro tebe hádanku: Jak lze onu svobodu získat? Jestli ji uhodneš, jablka ti spadnou do nebe.*“

Jaká jablka? Již jsem začínal ztrácet trpělivost a prohlásil jsem, že nehodlám nic luštit, poněvadž kouzla jsou možná jen ve snech a v pohádkách, kdežto ve skutečnosti jablka nakonec vždy dopadnou na zem. Na poslední poznámku zareagoval tím, že mě vybědl: „To stačí! Nyní pojďme, musím ti něco ukázat.“

Když jsem se tehdy probudil, ke své lítosti jsem zjistil, že si nepamatuji, jak sen pokračoval. Měl jsem však utkvělý pocit, jako by do mě onen strážce vložil nějaké informace, jež jsem nedokázal vyjádřit slovy. Do paměti se mi vryl pouze jeden nepochopitelný výraz – *transurfing*. Jediná myšlenka, která se mi honila hlavou, se zabývala tím, že rozhodně není nutné, aby si člověk musel uspořádat svůj svět sám – vše již bylo přeci dávno stvořeno bez mé účasti a v můj prospěch. Dokonce ani o místo na slunci se nikdo nemusí prát – navíc by to byl nejméně efektivní způsob, jak by mohl něčeho takového dosáhnout. Ukazuje se, že mi vlastně nikdo nezakazuje, abych si pro sebe jednoduše *vybral* ten svět, v němž bych chtěl žít.

Myšlenka takového rázu mi zpočátku připadala absurdní. Nejspíše bych na popsany sen zapomněl, ale ke svému velkému údivu jsem brzy začal tajemství poodkrývat: z paměti mi začaly vyplouvat na povrch zcela jasné vzpomínky na to, co měl strážce na mysli pod pojmem *vybírat* a jak to dělat. Rozluštění jeho hádanky vyplynulo samo od sebe jako

poznatek odnikud. Každý den odkrýval roušku z něčeho nového a já jsem pokaždé prožíval obrovské překvapení, hraničící s úlekem. Dosud nedokážu racionálně vysvětlit, kde se ony vědomosti vzaly. Jednu věc si však troufnu tvrdit: v hlavě se mi nic podobného zrodit nemohlo.

Od té doby, co jsem pro sebe objevil transurfing (přesněji řečeno, co mi bylo dopřáno, abych ho objevil), získal můj život nový radostný smysl. Každý, kdo se alespoň jednou zabýval nějakou tvořivou činností, ví, jakou radost a zadostiučinění přináší dílo vymodelované vlastníma rukama. Není to však nic ve srovnání s procesem vytváření vlastního osudu. Ačkoli termín *vytváření osudu* se sem ve svém běžném významu tak úplně nehodí. Transurfing představuje metodu, která člověku umožňuje, aby si osud doslova vybíral, takřka jako zboží v supermarketu. Chci vás seznámit s tím, co všechno tato skutečnost obnáší. Dozvíte se, proč mohou jablka padat do nebe, co je šelest ranních hvězd a také mnoho dalších velmi nezvyklých věcí.

Hádanka strážce

Osud lze interpretovat různými způsoby. Jeden z nich spočívá v tom, že osud rovná se úděl, tedy něco, co je předurčeno. Ať se člověk bude vykrucovat, jak chce, osudu neuteče. Takové chápání na jednu stranu skličuje svou bezvýchodností. Znamená totiž, že jestliže se někomu dostalo osudu, který neoplývá nijak vysokou kvalitou, pak se nedá předpokládat žádná naděje na zlepšení. Ovšem na druhou stranu se vždy najdou lidé, jimž takové uspořádání vyhovuje. Uvědomme si, že jestliže lze budoucnost považovat za víceméně předpověditelnou, a pokud nás tím pádem nestraší jako velká neznámá, je to v jistém smyslu pohodlné a spolehlivé.

A přece fatální nevyhnutelnost údělu v takovém pojetí vzbuzuje v jedinci jistý pocit nespokojenosti a vnitřního protestu. Člověk, jenž není obdařen úspěchem, běduje nad svým osudem: Proč je život tak nespravedlivý? Jeden má všeho nadbytek, kdežto druhý neustále zakouší bídu. První získá vše snadno, zatímco druhý se pachtí jako veverka v kole, a přesto

je to k ničemu. Jednomu příroda nadělí krásu, rozum i sílu, kdežto další, aniž by tušil za jaké hříchy, na sobě celý život nosí nálepkou druhé jakosti. Kde pramení taková nerovnost? Proč život, který ve své mnohotvárnosti nezná hranic, nakládá určitým skupinám lidí na hřbet jakási omezení? Čím se ti méně šťastní provinili?

Neobdařený člověk pocituje křivdu, až rozhořčení a pokouší se najít si sám pro sebe vysvětlení takového stavu věcí. Právě tehdy se objevují rozmanitá učení, mimo jiné i nauka o karmě jako odplatě za hříchy, jichž se člověk dopustil v minulých životech. Mohli bychom si myslet, že se Pán Bůh zabývá jen tím, že vychovává své liknavé děti, ale dokonce i ve své velikosti zakouší se zmíněným procesem výchovy značné těžkosti. Namísto toho, aby Bůh trestal člověka za jeho hříchy ještě během života, odkládá trest z nějakého důvodu na později, ačkoli jaký smysl má trestat jedince za něco, co si nepamatuje.

Existuje ještě další podoba nerovnosti, která lidstvu skýtá jistou naději, když říká, že ti, kdo se nyní nacházejí v pozici potřebných a trpí, obdrží jednou štědrú odplatu, ovšem dojde k tomu opět až kdesi na nebesích, v nějakém budoucím životě. Ať už je tomu jakkoli, podobná vysvětlení nás rozhodně nemohou plně uspokojit. Prakticky není důležité, zda ony minulé a budoucí životy skutečně existují, nebo vůbec ne, poněvadž člověk si pamatuje a uvědomuje pouze jeden život, a to svůj současný, a ten je pro něj v daném významu jediný.

Uvěříme-li v předurčenost osudu, stane se nejučinnějším prostředkem proti stýskání si pokora. Zas a znovu kolem sebe slyšíte nová vysvětlení typu: „Chceš být šťastným – buď!“ Zůstávej optimistou a spokoj se s tím, co máš. Tak člověka přinutí k tomu, aby pochopil, že se cítí nešťastně z toho důvodu, že u něj ustavičně převažuje nespokojenost a protože toho chce příliš. Jakmile si vymezí hranice, usídlí se u něj spokojenost. Ze života je třeba se radovat. S takovým konstatováním člověk jakoby souhlasí, ale zároveň – když má s radostí vítat šedou realitu – si připadá tak nějak trapně. Cožpak nemá právo chtít něco velkého? Proč bychom se měli nutit k veselí? Vždyť je to totéž, jako sám od sebe vyžadovat mít se rád.

Kolem věčně pobíhají jakési „povznesené“ osoby, které ostatní burcují k všeobecné lásce a odpuštění. Uvedenou ilu-

zi může člověk na sebe natáhnout jako pokrývku na hlavu, aby se s šedou realitou nestřetával bezprostředně, což potom skutečně bývá snazší. Ovšem v hloubi duše jedinec nedokáže pochopit, proč se musí nutit k tomu, aby odprošoval ty, které nenávidí, a aby měl rád ty, jež jsou mu lhostejní. Jaký prospěch z toho má? Získává tak nikoli přirozené, nýbrž vynucené štěstí. Jako by radost nemusela přicházet sama, ale jako by ji bylo nutné ze sebe vymačkávat jako pastu z tuby.

Samozřejmě se najdou lidé, kteří nevěří tomu, že by život byl natolik fádni a primitivní, aby se omezoval na jediný předurčený osud. Nechtějí se spokojit s tím, co mají, ale dávají přednost tomu, že se radují z toho, čeho dosáhnou, nikoli z toho, co je dáno. Pro takové osoby se naskytá jiná koncepce osudu: „Člověk sám je strůjcem svého štěstí.“ A jak všichni víme, za štěstí se musí bojovat. Jak také jinak? *Vědoucí* lidé okomentují zmíněnou větu tím, že nic se nedá získat jen tak jednoduše. Zdálo by se, že se jedná o nepopíratelnou skutečnost: jestliže si člověk nepřeje přijímat takové štěstí, jaké je mu dáno, znamená to, že si musí nabrousit lokty a o to, co mu náleží, se musí poprat.

Poučné příběhy přetékaají svědectvími o tom, jak hrdinové statečně bojovali, obětavě dřeli dnem i nocí a překonávali nemyslitelné překážky. Vítězové získávali vavříny úspěchu teprve tehdy, když protrpěli každou svízel a prošli všemi nepřijemnostmi tuhého boje. Ale ani s takovým přístupem není vše v pořádku. Bojují a dřou se miliony, skutečného úspěchu však dosáhnou jen jednotlivci. Člověk tak může celý život promarnit urputným bojem o místo pod sluncem, ale ani tak nemusí nic vydobýt. Cožpak je život tak krutý a nepřístupný?

Je to příliš namáhavá nutnost – rvát se se světem a dobývat jej. A pokud svět nepodlehne, potom musíme začít bojovat sami se sebou. Jestliže se člověk cítí tak uboze, churavě, připadá si šeredný a nešťastný, znamená to, že vinen je on sám. Je nedokonalý, a proto je povinen se změnit. Ocítá se tváří v tvář skutečnosti, že od počátku představuje nahromadění nedostatků a chyb, na nichž se musí usilovně pracovat. Smutný obrázek, co říkáte? Ukazuje se, že pokud se jedinci ihned nedaří a jestliže se nenarodí jako bohatý a šťastný, pak jej čeká úděl, buď aby smířeně nesl svůj kříž, nebo aby celý

život zasvětil boji. Z takového života se jaksi nedá radovat. Skutečně v celé této zoufalé situaci neprosvítá ani paprsek?

A přece jisté východisko existuje. Na rozdíl od všech výše uvedených působí prostě, ale i příjemně, poněvadž se nachází ve zcela jiné rovině. Koncepce osudu se v transurfingu opírá o naprosto odlišný model světa. Neukvapujte se, nemávejte zklamaně rukama ani nevykřikujte, že se vám zase někdo snaží podstrčit nějakou očividnou chiméru. Chovejte se vstřícně, vždyť každé známé pojetí osudu se zakládá na jednoznačném pohledu na svět, který se zase opírá o některá nedokazatelná východiska.

Například materialismus je založen na tvrzení, že prvotním principem je hmota a poznání až druhotným. Idealismus tvrdí pravý opak. První ani druhé tvrzení není dokazatelné, a přesto se na jejich základech staví modely světa, z nichž každý zní přesvědčivě a nachází si oddané obhájce. Oba směry ve filozofii, vědě i náboženství vysvětlují tento svět po svém a ze svého pohledu mají i nemají pravdu. Absolutní skutečnost nebudeme nikdy schopni popsat zcela přesně, protože pojmy a představy, kterými disponujeme, jsou samy o sobě relativní. Znamé podobenství o třech slepicích hovoří o tom, jak jeden z nich ohmatal slonovi chobot, druhý jeho nohu a třetí ucho, načež každý vyslovil svůj názor na to, jak se mu onen živočich jeví. Proto platí, že dokazovat domněnku, že jeden popis je tím jediným pravdivým, zatímco druhý ne, je holý nesmysl. Nejdůležitější aspekt popisu spočívá v tom, aby fungoval.

Určitě jste obeznámeni se slavnou ideou, že realita je pouhou iluzí, již si vytváříme my sami. Nikdo však zřetelně nevy světíl, odkud se tato iluze bere.

Znamená to, že se díváme na „film“? To by nakonec bylo celkem pochopitelné a v jistém smyslu zde existuje i určité rozumové opodstatnění. Zformulován byl také jiný názor, že vše funguje zcela naopak – materiální svět se jeví jako pouhý mechanismus, který se řídí tvrdými zákony, a naše vědomí tu nemůže určovat vůbec nic. I v tom se skrývá nesporný zlomek pravdy.